

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

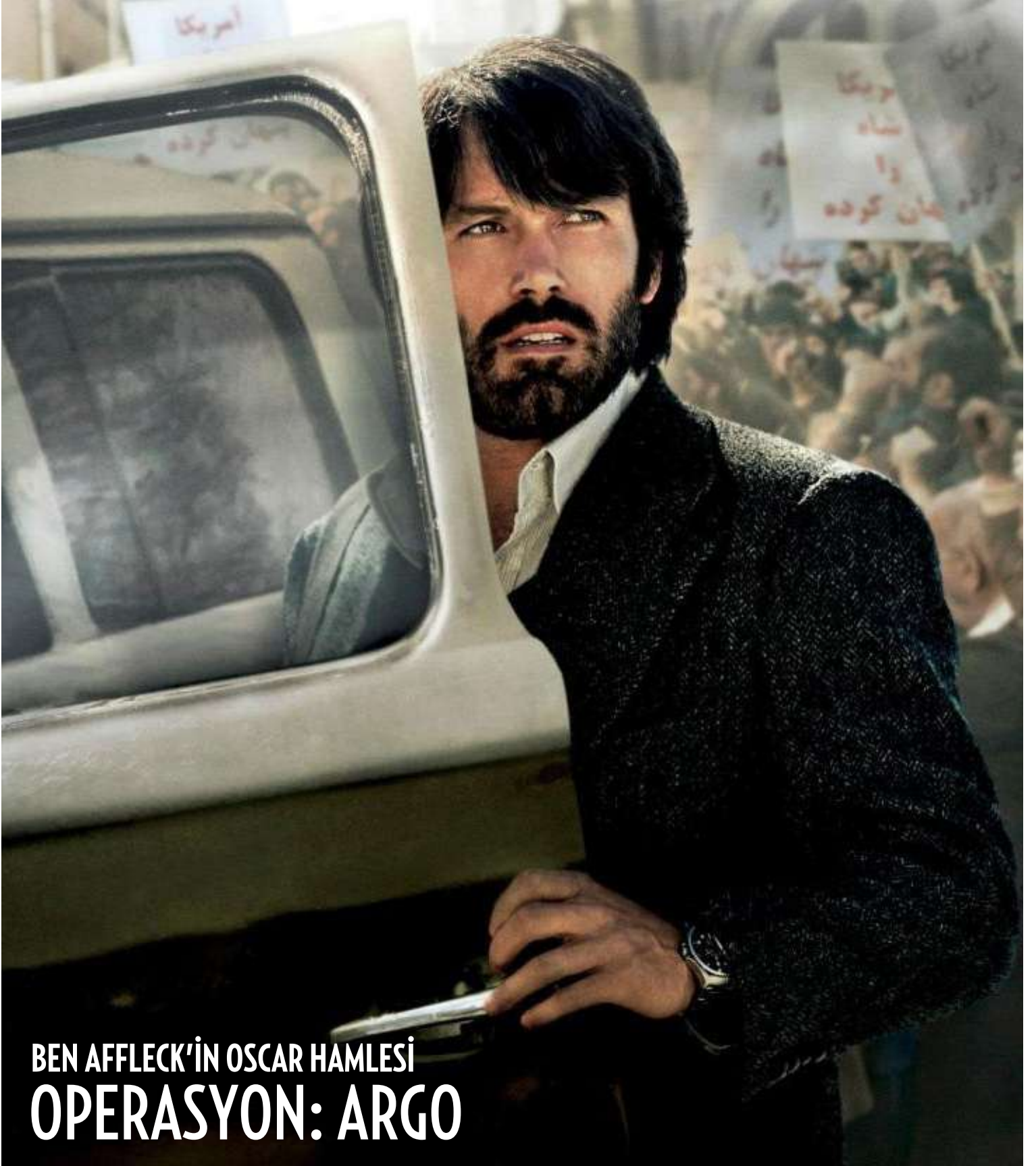
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEN AFFLECK'İN OSCAR HAMLESİ
OPERASYON: ARGO

KARA ŞÖVALYE YÜKSELİYOR™

THE DARK KNIGHT RISES™

ŞİMDİ BLU-RAY™, DVD, BAS OYNAT DVD VE VCD'DE!

WARNER BROS. PICTURES SÜMAR
LEGENDARY PICTURES (SOLUĞU) & SYNCOPY YAPIMI BR CHRISTOPHER NOLAN İLMİ CHRISTIAN BALE "THE DARK KNIGHT RISES" MICHAEL CAINE GARY OLDMAN ANNE HATHAWAY TOM HARDY MARION COTILLARD
JOSEPH GORDON-LEVITT VE MORGAN FREEDMAN MÜZİK HANS ZIMMER KOSTÜM TASARIM LINDY HEMMING YARDIMCI YAPIMCI JORDAN GOLDBERG MONTAJ LEE SMITH A.C.E. YAPIM TASARIM NATHAN CROWLEY KEVIN KAVANAUGH GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ WALLY PFISTER A.S.C.
YAPIM SÖZLÜKLÜ AN BENJAMIN MELNIKER MICHAEL E. USLAN KEVIN DE LA NOY THOMAS TULL BATMAN KAHKARİTİNİN YARATIRISI BOB KANE YAYINLAYAN DC COMICS İLK YAKI CHRISTOPHER NOLAN & DAVID S. GÖYER SENARYO JONATHAN NOLAN VE CHRISTOPHER NOLAN
YAPIM EMMA THOMAS CHRISTOPHER NOLAN CHARLES ROVEN YÖNETMEN CHRISTOPHER NOLAN

thedarkknightises.com

warnervideo.com

SOUNDTRACK ALBUM ON WATERGIVER MUSIC

WARNER BROS. PICTURES
A WARNER BROS. ENTERTAINMENT COMPANY

LEGENDARY

SYNCOPY

ENGLISH
SDH

DTS-HD
Master Audio

DOLBY
DIGITAL

tiglon

BATMAN, THE DARK KNIGHT and all related elements are trademarks of and © DC Comics.
© 2012 Warner Bros. Entertainment, Inc. Tüm hakları saklıdır.

KAÇIN, ÖDÜLLÜ FİLM GELİYOR!!!

BİR SINEMA YAZARI ARKADAŞIMIZIN ŞAHİT OLDUĞU GERÇEK BİR ANEKTOTTUR: GENÇ BİR ÇİFT "YUMURTA" filminden çıkarken filminden sıkıldığını ifade eden birine diğeri aynen "Sana demiştim işte ödüllü filme gitmeyelim diye" şeklinde cevap vermiş...

Ödül kazanmış filmlerin çoğunluk sinema seyircisi profili tarafından daha görülmeden sıkıcı olarak 'fişlenmesi' sadece bizim ülkemize dair bir acı gerçek değil. Bu filmlerin tüm sinema seyircisi profiline oranlandığında tabii ki popüler filmlerin altında bir oran elde edilecektir. Nitekim sinemayı sadece bir eğlence aracı olarak gören sinemasever kitlesi dünyanın her yerinde genel kitlenin çoğunluğunu oluşturur. Sinema salon sahiplerinin de müşterilerini daha çok bu kitleden seçiyor olması, onların film zevklerine uygun filmleri salonlarının programına alması en başta ticari olarak doğru gelmekte...

Ama Türkiye'de işler biraz değişiyor. Çünkü Türkiye'de sinema sektörünün kendisi de böyle filmlere düşmanca davranıyor adeta... Bir kere daha en başta, Türkiye'nin sinema sektörü hâlâ bir yılı 8 ya da 9 ay olarak kabul ediyor (Türk filmleri için bu süre Ekim-Mart ayları arasına sıkışıyor). Yaz ayları, diğer aylarda kendilerine takvimde yer bulamayan nitelikli-niteliksiz Avrupa filmlerinin, Hollywood'un orta bütçeli komedilerinin, küçük bütçeli korku filmlerinin ve korsana düşmesinden korkulduğu için de takvimi ertelenemeyen birkaç hit filmin vizyona çıkabildiği aylar olarak geçiyor. Bu ayların, artık "Sıcakta sinema mı olur?" mantığının klimasız salonların kalmamasıyla çürümesine rağmen, hâlâ daha Türk sinema seyircisinin boş geçtiği aylar olarak kabul edilmesi sektörün ısrarla çözümleyemediği bir sıkıntı.

Ayrıca popüler Türk filmlerinin diğer hiçbir türden filme fırsat vermeme telaşıyla ilk hafta sonu 'büyük vurgun' yapma amacıyla filmin taşıyacağından fazla kopya sayısı salonları adeta kapatmaları, salon sahiplerinin 8-9 salonluk komplekslerinin 3-4 tanesini birden aynı Türk komedisine ayırarak onun da bu 'büyük vurgun'dan pay alma rekabetine girmesi, uzun vadede herkes için zararlı sonuçlar doğuracaktır halbuki.

Pek çok ulusal ve uluslararası festivalden ödüllerle dönen "Tepenin Ardı", vizyona çıkmak ve kendi seyircisiyle buluşmakta zorlanıyor. Çünkü 14 Aralık'ta vizyona girmesi beklenen filmi şu ana kadar sadece 7 sinema salonu talep etmiş durumda. Filmin

yönetmeni Emin Alper, Radikal Gazetesi'ne şöyle konuşmuş: "Fransa, Almanya, Yunanistan'dan filmimizi kendi sinemalarında dağıtma talepleri gelirken Türkiye'deki salonlardan böyle bir sonuç çıkması açıkçası büyük bir sorun olduğunun göstergesi. Ben bu filmin seyircisi olmadığına inanmıyorum. Sırf salon bulamadığımız için bu seyirciye ulaşamıyoruz. Salonların tekelleşmesi de bunun en büyük sebebi. Ödüllü filmlerin seyirciden talep görmediği konusunda ülkemizde büyük bir önyargı olduğunu düşünüyorum, dağıtım olanağına sahip olduğunda bu tip filmlerin de gişe yaptığını daha önce gördük. Avrupa'da ise bu tip filmlerin izleyiciyle buluşabilmesi için salonlardaki tekelleşmeye karşı hem yasal önlemler alınıyor hem de devlet bu tür filmlerin gösterilmesi için maddi destekler veriyor. Bizde ise tam tersi bir durum söz konusu ve bu gidişle filmlerimizi gösterecek salon bulamayacak duruma geleceğiz."

Emin Alper, bir sanatçı hassasiyetle, tabii ki Türk sinema seyircisini bu problemin kaynaklarından biri olarak görmek istemiyor, ama sektörden kimsenin çözmek için büyük bir gayrette bulunmadığı başka bir zaafına da dikkat çekiyor: Salonlardaki tekelleşme... O zaman listeye bunu da ekleyin...

"Tepenin Ardı"nın vizyona girmek istediği hafta "Bana Bir Soygun Yaz" ve "Laz Vampir Tirakula" adlı ticari komediler ve tabii büyük bir hit film olan "Hobbit" in de girmesi planlanıyor. Zaten önceki haftadan 200'ün üstünde kopya sayısı vizyona girmiş "Çakallarla Dans 2: Hastasıyız Dede" ve 100 kopyayı aşacak "Açlığa Doymak" filmleri girecek. Hâlâ vizyondan kalkmamış "Alacakaranlık Efsanesi: Şafak Vakti Bölüm 2" ve "Moskova'nın Şifresi: Temel" filmlerini de eklerseniz ortaya çıkan tablo daha da netleşiyor. "Tepenin Ardı" bu yüzden seyircisiyle buluşamıyor...

Sınırlı olan salon sayısı, sınırlı olan sinema seyircisini, sınırlı zamana sıkıştırılmış vizyon tarihi içinde, sektörün sınır üstüne sınır inşa eden kendi dinamikleri sayesinde "Tepenin Ardı" gibi nitelikli Türk filmlerini 'maalesef' sınırlı izleyicisiyle bir türlü buluşturamıyoruz...

Aman kaçırın ödüllü filmleri bu insanlardan, kaçırın ki, birazcık da olsa düşünemesinler, kendilerini ya da hayatlarını sorgulamaktan kaçınsınlar... [1]

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇIN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: T. ARSLAN, OLKAN ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR, KAAN KARŞAN, MÜJDE İŞİL, ALİ ULVİ UYANIK, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, ERMAN ATA UNCU

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Operasyon: Argo (Argo); Simurg; Havana'da 7 Gün (7 Días En La Habana); Görünmeyenler; Evrenin Askerleri: İntikam Günü (Universal Soldier: Day Of Reckoning); Van Gölü Canavarı.

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, "Dağ" filmine "Çoğunluk"u da eklemleyerek askerlik üzerine kafa yoruyor bu haftaki yazısında...

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Coen kardeşlerin kara mizahla şekillenen, günahları 'kar beyazı'yla örten enfes trajedisi: "Fargo" ... Murat Özer imzasıyla.

24 GİZLİ AJAN

1957 yılından gelen ilgiye değer bir Gordon Douglas filmi: "Şafak Bekçileri" (Bombers B-52)... Erman Ata Uncu imzasıyla.

26 AİLE OYUNU

Tayfun Pirselimoglu Filmleri (Rıza, Pus, Saç); Yasak Aşk (En Kongelig Affære); Paris-Manhattan; Baskın (Serbuan Maut).

34 SAPIK

Sinema gündeminden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

OPERASYON: ARGO

ORJİNAL ADI Argo

YÖNETMEN Ben Affleck

OYUNCULAR Ben Affleck,

Bryan Cranston, Alan Arkin,

John Goodman, Victor Garber,

Tate Donovan, Clea DuVall,

Scot McNairy, Rory Cochrane

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

GENEL RESME BAKTIĞIMIZDA, İRAN REHİNE KRİZİ, SADECE ABD VEYA İRAN'IN DEĞİL, tüm dünyanın kaderini derinden etkilemiş bir olaydı. Kimi siyasi analizcilere göre, ABD'nin o dönemki Demokrat Başkanı Jimmy Carter'ın 1980'deki seçimlerde Cumhuriyetçi Ronald Reagan'a yenilmesinin bir numaralı sebebi çözümü uzadıkça uzayan bu krizdi. Sonrasını biliyorsunuz: Reagan'ın iki dönem başkanlığı (ardından Cumhuriyetçi baba Bush'un bir dönemini de ekleyin) yalnızca Amerika değil, tüm dünya muhafazakar sağa savrulmuş, İran'a acımasız bir ambargo başlamış, krizi fırsat bilen Saddam Hüseyin, İran'a savaş ilan etmiş, tüm bunlar da İran'daki kamuoyunda Devrim Muhafızları'nın gücüne güç katmıştı. Kısacası, masum gibi görünen bu kriz aşırılıkçılara yaramış, yıllar içerisinde tüm dünyadaki taşları yerinden oynatmıştı.

Ben Affleck'in yönettiği üçüncü uzun metrajı "Operasyon: Argo", ana odağında İran Rehine Krizi bulunan bir kurtarma operasyonunu anlatıyor. Fakat elçilikte tutulan 52 rehineyle değil, ortalık toz dumanken kendilerini Kanada büyükelçisinin konutuna zor atan ve orada haftalarca 'mahsur kalan' altı Amerikalının kurtarılmasıyla meşgul.

Film, Amerika'nın İran'daki politikasına dair nedamet getiren bir girizgah yapıyor: İran'ın seçilmiş başbakanı Muhammed Musaddık'ı, ülkesinin kaynaklarını Batı'ya peşkeş çekmediği için, 1953'te CIA eliyle yapılan bir darbe sonucu koltuğundan indiren Amerika, yerine kendi kuklası Şah Rıza Pehlevi'yi geçirir. Şah ülkesini bir yandan Batı'yla kaynaştırmaya çalışırken, diğer yandan kendisi de yolsuzluk ve yozlaşmaya boğulur. Kurduğu gizli servis SAVAK halka resmen kan kusturur. Sonunda, Şah da 1979'da yeni bir devrimle koltuğundan devrilir, ülkede kurulan yeni düzende iktidar Devrim Muhafızları'na ve onların sürgünden dönen lideri Ayetullah Humeyni'ye geçer. Şah ise Amerika'ya kaçır. İşte filmdeki olaylar bu devrimin çiçeği burnunda günlerinde vuku bulur.

Amerikan elçiliği önündeki protestolar kısa sürede elçiliğin işgaline kadar uzanır. O güne dek dünyanın hiçbir yerinde böylesi bir elçilik işgali ne görülmüş ne duyulmuş bir şeydir. Elçilikteki altı diplomat Kanada büyükelçisinin evine saklanır. Bu noktada ABD, onları kurtarmak için CIA'nın 'yurtdışındaki esirleri kurtarma uzmanı' Tony Mendez'i (Affleck) devreye sokar. Mendez'in önünde fazla seçenek yoktur. O da elindeki 'en iyi kötü' seçeneği tercih eder: Hollywood'daki yapımcılara hazırlatacağı düzmece bir prodüksiyonu koltuğunun altına sıkıştırıp İran'a gidecek, bu altı diplomatı "Argo" isimli bir bilimkurgu filmine mekan araştıran bir ekip gibi gösterecek, sonra da onları alıp ülkeden topuklayacaktır.

Ben Affleck, 1970'lerin sonuna, 1980'lerin başına denk gelen o günleri yeniden yaratmak için tüm ayrıntılardan faydalıyor. Bir kere "Operasyon: Argo"yu daha ilk karelerinde o dönemin tekinsiz siyasi ortamının dışavurumu olan 'politik gerilim' filmlerine yakın konumluyor. Daha açılıştan Warner Bros.'un o yıllardaki logosunu kullanıyor, özellikle işgal ve protesto anlarında görüntülerin gren oranını artırıyor, entrikayı mümkün olduğunca politik sularda tutmaya çalışıyor. Fakat dakikalar aktıkça ve kurtarma operasyonu ilerledikçe film politik gerilim kimliğini yitirmeye başlıyor. Daha doğrusu politik kısmı törpülenirken gerilim kısmı kademe kademe ağırlık kazanıyor. Sydney Pollack'ın ilk dönem filmleri gibi başlayan "Operasyon: Argo", kapanış jeneriği geldiğinde Tony Scott'ın son dönem filmlerindeki yorucu ve kibirli havaya bürünüyor. Ben Affleck, İran Rehine Krizi gibi Amerikan sineması söz konusu olduğunda bile bakir sayılabilecek bir konuyu klişelerle dolu, yüzeysel yerlere çekiyor. Konu itibarıyla bakır sularda yüzmenin avantajını kullanamıyor, bir çuval inciri berbat ediyor.

Yönetmenliğini yaptığı ilk iki filmi 2007 tarihli "Kızımı Kurtarın" (Gone Baby Gone) ve 2010 yapımı "Hırsızlar Şehri" (The Town), aynı zamanda memleketi Boston'da geçen, üstelik baştan sona

Film, fonunda İran Rehine Krizi bulunan bir kurtarma operasyonunu anlatıyor. Hollywood'u ve CIA'i yağlayıp ballasa da Ortadoğu'nun ABD tarafından çomaklanmasının zararlarını gösteriyor.

Eğer Ben Affleck, liberal ustaları Pollack, Pakula, Lumet gibi saygıyla anılmak istiyorsa, onların halefi George Clooney'yi örnek almalı: Daha incelikli senaryolarla çalışmalı...

şehrin havasını soluyan filmlerdi. Üçüncü filminde Affleck memleketinden çıkıyor, yönetmen olarak en pahalı (44,5 milyon dolar) filmine imza atıyor.

Ben Affleck'in "Operasyon: Argo" da çektiği çok iyi sahneler olsa da (özellikle Hollywood tarafı herkesin haklı beğenisini kazanıyor), film, yönetmenin özgüven eksikliğinden çok şey çekiyor. Filmi daha cazip hale getirebilmek için senaryo yazarı Chris Terrio'nun gerçek öyküde yaptığı tahrifatlara göz yumuyor. Fakat en büyük hatayı finalde yaptığı fuzuli eklemelerle yapıyor. Kuyruk jeneriğinde Jimmy Carter'dan yapılan alıntı, gerçek anlar ile film sahnelerinin paralellik gösterdiği karşılaştırmalı fotoğraflar ve Toronto Film Festivali'ndeki tepkilerden sonra Kanada hükümetini onurlandırılacak sonradan eklenen cümleler hep bu özgüven eksikliğinin sonucu.

Yine de, film Hollywood'u ve Amerikan gizli servisini yağlayıp ballamasının yanında, nihai olarak Ortadoğu'nun nasıl bir bataklık olduğunu, Amerika'nın burayı her çomaklama girişiminin dönüp kendisine zarar verdiğini hatırlatıyor.

Eğer Ben Affleck, 1970'lerde büyük işler başarmış liberal ustalar Pollack, Pakula, Lumet gibi gelecekte saygıyla anılmak istiyorsa, onların bugünkü halefi George Clooney'yi örnek almalı: Daha incelikli senaryolarla çalışmalı, daha eleştirel, daha stilize ve daha zekice cümleler kuran filmler çekmeli. İlk filmi "Kızımı Kurtarın" hâlâ en iyi filmi. [A](#)

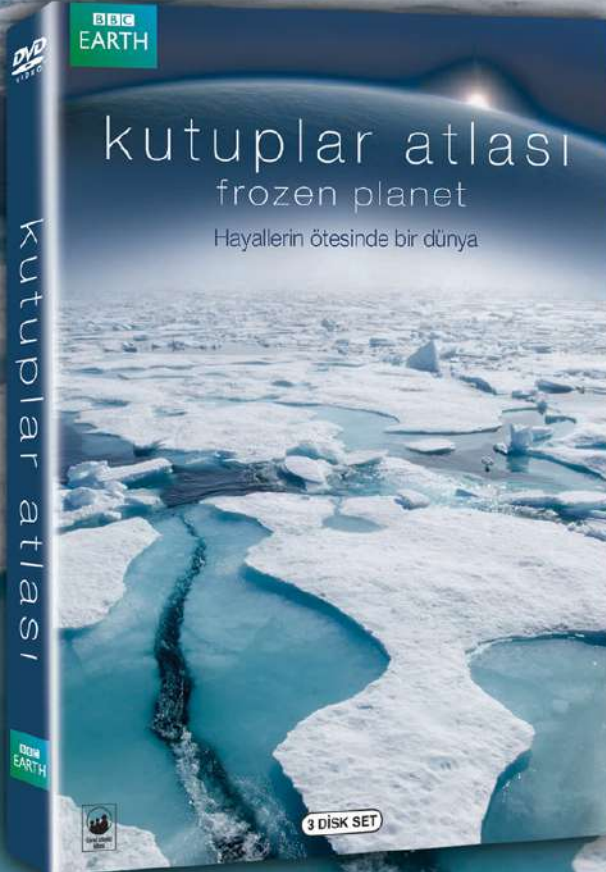
Sakal Ben Affleck'e yakışmış. Yüzündeki eblehlik bu sayede büyük ölçüde gölgelenmiş!

Kapanış yazılarında dönemin ABD Başkanı Jimmy Carter'dan yapılan sözlü alıntı son derece gereksiz olmuş!

kutuplar atlası

frozen planet

**3 DİSK'TEN OLUŞAN SET
ÖZEL KUTUSUNDA
ŞİMDİ **DVD** 'DE!**

tiglon

**BBC
EARTH**

SİMURG

İNSANIN BEDENİNİ POLİTİK BİR ARACA DÖNÜŞTÜRMESİ İÇİN SAĞLAM BİR İRADEYE VE sonsuz bir inanmışlığa sahip olması gerekiyor belli ki. Steve McQueen, 2009 tarihli müthiş

filmi "Açlık"ın (Hunger) en etkileyici sahnesinde IRA militanı Bobby Sands ile rahibi oturtur ve 'beden'in tanrıya mı yoksa insana mı ait olduğuna dair uzun bir diyaloga davet eder. Sands, açıkça bedeninin kendisine ait olduğunu ve 'başka çaresi kalmadığı için' onu artık bir silaha dönüştürmenin vakti geldiğini söyler. Bu, filmdeki gerçektir.

Gerçeğin kendisinin de bundan bir farkı yok ama. Tunuslu Muhammed Buazizi, üniversite mezunu bir işsizdi. Yoksul kasabası Sidi Buzid'de sebze satarak ailesini geçindiriyordu. 17 Aralık 2010'da 'ruhsatsız satış yaptığı' gerekçesiyle polis şiddetine maruz kaldı. Sokak ortasında kendini yaktı. İki hafta sonra bedeni acılara dayanamayıp iflas ettiğinde, onun yaktığı ateş bütün ülkeyi sarmış ve Tunus'un 23 yıllık diktatörü devrilmişti.

Bu giriş, yapılan eylemlerin onaylandığı ya da teşvik edilmek istendiği anlamına gelmemeli. Açık olan bir şey var. Bedenini politik bir araca dönüştürenlerin yöntemlerini benimsemeyebilirsiniz. Ama bu, onları ahlaki olarak yargılama hakkını kimseye vermez.

Çok yakın bir tarihte cezaevlerinde gerçekleştirilen açlık grevlerinin biraz geç olsa da 'artık geri dönülemez' bir noktaya ulaşmadan sonlandırılmasında 1996 ve 2000'deki benzerlerinde ortaya çıkan sonuçların tekrar yaşanmaması düşüncesinin etkili olduğu bir gerçek. Peki, bu sonuçlar neydi?

2011'de Altın Koza Film Festivali'nde izlediğimiz ve on yılı aşkın bir çabanın ürünü olarak ortaya çıkan "Simurg" yukarıdaki soruya sert bir cevap veriyor herkes için.

Ruhi Karadağ'ın 2000 yılında başlayıp geçen yıl sonlandırabildiği "Simurg" belgeseli, 1996 yılındaki ölüm orucu ve süresiz açlık grevlerine katılan altı direnişçinin 2000 yılındaki durumlarına götürüyor bizleri. Cezaevlerinin bir kez daha açlık grevi dalgasıyla gündeme geldiği, 'Hayata Dönüş' adı altında insanların öldürüldüğü bir operasyonla

sonlandığı süreç.

Delil İldan, Cafer Gürbüz, Refik Ünal, Çiğdem Kazan, Ali Ekber Akkaya ve Hüseyin Muharrem Gündüz, 1996'da uzun süre açlık grevinde kaldıkları için Wernicke Korsakoff hastalığıyla yaşamak zorunda kalmışlardı. Cezaevine düştüklerinde kimisi üniversite öğrencisi, kimisi işçiydi. Bazıları mahkemeye bile çıkartılmamıştı...

Yönetmen Ruhi Karadağ, bu altı insanın 2000 yılındaki açlık grevi sırasında neler hissettiklerini yaşadıkları deneyimle birleştirerek anlatıyor. Eski direnişçiler, yenilerinin eylemlerini takip ediyor, dışarıdaki yakınlarına destek veriyor. Karadağ'ın kamerası bu insanların hayatlarına da girerek bir yandan 'açlık grevi'nden kalma sıkıntılarını, öte yandan da hayatlarında değişen şeyleri aktarıyor seyirciye. Bu altı insanın 'Hayata Dönüş' adı altında gerçekleştirilen saldırıda yaşadıklarının bir kez daha tazelenmesi, içerideki insanlarla kurdukları bağın yoğunluğu filmin duygu ritmini artırsa da hem Ruhi Karadağ'ın 'sömürülmeye müsait' konuya mesafeli yaklaşımı hem de karakterlerin bazen seyirciyi de şaşkırtan soğukkanlılığı bu sorunun aşılmasında yardımcı oluyor.

Ruhi Karadağ, 2000'de yaşanan bu kanlı finalden on yıl sonra filmin kahramanlarını dört ülkeye (Türkiye, Fransa, İsviçre, Almanya) dağılmış olarak yeniden buluyor. Bütün zorluklara rağmen hayatın bir biçimde devam ettiğini gösteriyor kahramanları aracılığıyla seyircisine.

"Simurg", hem on yıla yayılan süreci hem de belli ki kısıtlı bütçe olanakları nedeniyle 'teknik' olarak sıkıntılı olsa da içindeki 'hayat duygusu' bu kusurları kabul edilebilir kılıyor. Karadağ'ın hikayesini anlatma çabasındaki samimi ısrarı, her şey bir yana, daha iyi bir ülkeye inanmış insanların ödedikleri bu ağır bedele rağmen umutlarını kaybetmeyişlerindeki gücü göstermesi bakımından anlamlı...

 Film, 'Hayata Dönüş' operasyonundan hem kolluk güçlerinin hem de mahkumların hiç yayınlanmamış görüntülerine yer veriyor.

 Filmin 104 dakikalık süresi, zaman zaman küçük tekrarlara ve filmin ritminin rutinleşmesine neden oluyor.

YÖNETMEN Ruhi Karadağ

OYUNCULAR Delil İldan, Cafer Gürbüz,

Çiğdem Kazan, Ali Ekber Akkaya,

Hüseyin Muharrem Gündüz, Refik Ünal

YAPIM 2011 Türkiye

SÜRE 104 dk.

DAĞITIM Tıglon (Simurg Film)

On yıllık bir çabanın ürünü olan "Simurg", dramatikleşmeye müsait bir konuyu mesafeli ve soğukkanlı bir şekilde ele almayı başarıyor.

HAVANA'DA 7 GÜN

PARİS, SENİ SEVİYORUM" (PARIS, JE T'AIME) VE "NEW YORK, SENİ SEVİYORUM" (NEW YORK, I Love You" akabinde yeni bir kolektif 'şehir filmi' olan "Havana'da 7 Gün" karşımızda. Bu filmin de en büyük numarası elbette ki yuvarlak bir masanın etrafında görsek, muhtemelen karşılaştığımız değil de bir arada olduklarına şaşıracağımız birkaç yönetmeni yan yana getirmesi. Sinema için bir önem teşkil etmelerinin yadsınamaz olduğu gerçeği dışında sinemasal anlamda neredeyse hiçbir benzerlikleri olmayan ekibimiz ise Laurent Cantet, Benicio Del Toro, Julio Medem, Elia Suleiman, Juan Carlos Tabío, Pablo Trapero ve Gaspar Noé gibi isimlerden oluşuyor.

İsmiyle müsemma, Havana'da geçen yedi günü yedi ayrı öykü üzerinden peliküle döken film, yedi yönetmenin birbirinden bağımsız karakterlerini ısrarlı bir biçimde ihtiva ediyor. Bu da, filmin kendi tercihlerinin sonucu olan üslupsal istikrarsızlığı beraberinde getiriyor. Belli bir tema yerine bir konsept etrafında dönen diğer 'şehre övgü' filmleri gibi "Havana'da 7 Gün" hakkında da filmi genelleyecek sözler sarf etmek mümkün değil.

Filmin ilk kısa filmini yapan, dolayısıyla da Pazartesi gününü anlatan Benicio Del Toro, Havana'ya yeni gelmiş saf bir Amerikalının peşine düşüyor. Bu öykü tipik bir Amerikan fıkra kalıbının sinemaya uyarlanmış hali gibi: "Bir adam bir bara girer." Del Toro'nun öyküsü oldukça hafif; kültürel çatışmalardan beslenerek yer yer komik ve dikkate değer. Bu hafif girişin ardından Salı gününe geçerek bir film festivalinin çağrısıyla Havana'ya gelen Emir Kusturica'nın peşine düşüyoruz. Pablo Trapero'nun çektiği ikinci kısıda Emir Kusturica kendisini canlandırıyor. Plan sekanslarıyla, bilindik lakin iyi yazılmış hikayesiyle ve tesirli duygusal tonuyla yedi kisanın en yakışıklısı olan filmin tipik bir Trapero mahsulü olduğunu söyleyebiliriz. Trapero bize Çarşamba gününe kadar refakat ediyor ve bizi Julio Medem'in 'soap opera'sına bindiriyor. Medem adeta bir kariyerlik hayalini gerçekleştircesine kendisi dahil hiçbir şeyi ciddiye almayarak tuhaflığı

sıradanlığından gelen bir pembe dizi takdim ediyor. Kısacası Medem'in filmi seyirciye diğer filmlerin derinliğine karşı fazlasıyla yabancılaştırıcı bir etki bahşediyor.

Perşembe günü Elia Suleiman direksiyonu devralarak tüm filmin, üzerinde düşünmeye değer tek kisasını sunuyor. Suleiman, Havana'yı distopik tonlarda resmederek Yeni Yunanistan Sineması renklerine çalan, sakil bir yapıt kotarmış. Bu filme müteakip, varoluşsal olarak sakıllığı temsil eden bir yönetmen olan Gaspar Noé'nin deneysel 'şeytan çıkarma' ayini var. Bu deneyle birlikte Havana'nın bir günü, Noé'nin çılgınlığına kurban gidiyor. Beşinci günün ardından gelen iki kısa ise filmin sürekli olarak yavaşlayan temposunu azaltarak bitiriyor. Juan Carlos Tabío ve Laurent Cantet filmi nihayete erdirmek için sabırları zorlayan bir ortaklığa imza atmışlar sanki.

"Havana'da 7 Gün", turistik kimi portreler çiziyor olsa da genel bağlamda şehir için yapılmış bir güzelleme değil. Hatta neredeyse şehrin 'öteki'liğini, renklerine gömülü karanlığını ve karmaşasını resmediyor. Bu bakımdan, Havana, bu filmde ya olduğu gibi görünüyor ya da görüldüğü gibi oluyor. Filmin bu yol ayrımında tam olarak hangi seçeneği temsil ettiği ise tam olarak anlaşılamıyor. Başka filmlerden alıntılanmış gibi olan yedi bölümünün birbirleriyle hiçbir şekilde uyumlu olmamaları dışında -iki kısıyı ayrı tutarsak- tekil olarak iyi olmamaları da filmin üzerinden yapılacak tespitleri zaten önemsiz kılıyor.

Proje olarak her daim albenili duran kolektif filmlerin son temsilcisi "Havana'da 7 Gün", 'ortak' hissizliği sebebiyle, 'keyifli bir seyirlik' olmanın kıyısından dönüyor. Sanki etnik kökeni ve algısı birbirinden farklı yedi turistin özensiz tutulmuş günlükleri gibi, Havana'dan kaçmak ve Havana'da bulunmak üzerine önemsiz bir şeyler fısıldıyor.

Trapero ve Suleiman'ın filmleri görülmeye değer.

Sadece Trapero ve Suleiman'ın filmleri görülmeye değer.

ORJİNAL ADI 7 Días En La Habana
YÖNETMENLER Laurent Cantet, Benicio Del Toro, Julio Medem, Elia Suleiman, Juan Carlos Tabío, Pablo Trapero, Gaspar Noé
OYUNCULAR Josh Hutcherson, Daniel Brühl, Emir Kusturica, Elia Suleiman, Melissa Rivera
YAPIM 2012 İspanya-Fransa
SÜRE 129 dk.
DAĞITIM M3 Film (Bir Film)

Proje olarak her daim albenili duran kolektif filmlerin son temsilcisi "Havana'da 7 Gün", 'ortak' hissizliği sebebiyle, 'keyifli bir seyirlik' olamıyor.

GÖRÜNMEYENLER

ALPER VE CANER ÖZYURTLU, İLK YÖNETMENLİK TECRÜBELERİ OLAN "EV'DE" yozlaşmış reyting sistemini masaya yatırmış; ahlaki değerlerimizin nasıl koflaştığını göstermişlerdi. Özyurtlu kardeşlerin 'ev' konseptiyle kurdukları yakın temas, yeni projeleri "Görünmeyenler" de de devam ediyor. Ancak bu sefer yönetmen koltuğunu sinema yazarı Melikşah Altuntaş'a bırakarak... Kendileri senaristlik ve görüntü yönetmenliğiyle yetiniyorlar.

Meslektaşlarımız Murat Emir Eren ve Talip Ertürk de yönetmenliğe korku türüyle adım atmışlardır. Bu açıdan sinema yazarlarımızın ağırlıklı olarak korku türüne ilgi duyduğunu söylemek mümkün. Eren ve Ertürk'ün "Rec: Ölüm Çığılığı"ndan ([Rec]) beslenen filmi "Ada: Zombilerin Düğünü" yaşayan ölüleri hayatımıza ve geleneklerimize uyarlamak adına mizahi ve melez bir yapım idi. "Görünmeyenler" ise iki cami arasında bînamaz kalmış gibi... Evet, son dönemde Türk sinemasının azimle üzerinde durduğu 'cin' motifinden özenle kaçınılmış ama filme 'bizden' bir şeyler (finale doğru annenin ağzından dua duyuyoruz sadece) de ilave edilmemiş. Dini alet etmemesi saygı duyulacak bir hamle ancak korkuya dolgu yapacak yerel malzemenin eksikliği ciddi oranda hissediliyor. "Paranormal Activity"den etkilenmiş mi, etkilenmiş... Peki sonra? Poster çalışmasının "Cehennem" ve "Karantina" (Quarantine) ile taşıdığı benzerlik de cabası...

Öncelikle şu tespiti yapmakta yarar var: Günümüzde tür sineması yapmak çok daha zor; taklit ve özentî damgası yemek çok daha kolay. "Görünmeyenler" de "Paranormal Activity" serisinin izinden giden ve dolayısıyla gerçekmiş hissiyatı veren bir buluntu film örneği... Filmin en başında gördüğümüz Emniyet Müdürlüğü kaydı, filmin ilerleyen dakikalarında da sık sık karşımıza çıkıyor. Tabii bu kaydın emniyetin eline nasıl geçtiği ya da evde çekilen kayıtlarda emniyet ibaresinin nereden hasıl olduğu açıklanmıyor.

Film üç kişilik çekirdek ailenin yeni bir eve taşınması ile başlıyor. Selin, Onur ve kızları Merve yeni evlerinde çok mutludur. Fakat bir süre sonra

garip olaylar yaşanmaya başlar. Önce Merve'nin sırtında morluklar ortaya çıkar, sonra da küçük kız hayalî arkadaşlardan bahsetmeye başlar. Bakıcıdan şüphelenen Selin ve Onur, önlem olarak eve güvenlik kameraları kurar. Onur'un yurtdışına iş seyahatine çıkmasıyla birlikte Selin ve Merve evde 'görünmeyenler' ile karşı karşıya kalır.

Filmin ilk 30-40 dakikasını izlediğinizde bunun bir aile filmi olduğunu zannetmeniz işten bile değil. Seyircinin karakterlerle özdeşleşmesi için geçirilmesi gereken standart süre öyle uzun tutulmuş ki ortaya ciddi bir ritim sorunu çıkıyor, filmin başlangıcından itibaren. Bir şeyler olmasını, görünmeyenlerin görünmesini bekliyorsunuz ama (başta camda beliren kız görüntüsü hariç) nafile.

Buluntu filmin alâmeti farikası olan el kamerası ile çekim de fazlasıyla zorlama duruyor hikayede. Güvenlik kamerası görüntülerinin bir mantığı var ama evdeki herkesin gerekli gereksiz attığı her adımı kameraya alması, 'buluntu' olsun diye fazla zorlama duruyor.

Uzun tutulan karakter tanıtma bölümünün aksine felaketler ise ani giriş yapıyor ama burada da tuhaf bir sorun ortaya çıkıyor. Gerçek mi yoksa görünmeyen mi olduğu anlaşılamayan bir erkek figürü ortaya çıkıp bu evin hikayesini anlatmaya başlıyor. Kadrajın biraz dışında kalan bu sahnede çılgınlık ile konuşmalar birbirine karıştığı için hikayenin esrarını anlamak da zorlaşıyor. Film, finale doğru ise adeta son hızla koşturuyor seyirciyi. Sadece son 20 dakikasıdan kısa metraj bir "Paranormal Activity" olurmuş hakikaten.

Özyurtlu kardeşler, gerçek ya da TV için üretilmiş olsun fark etmez, evi 'huzursuzluk' mekanı olarak resmetmeyi seviyor. Sosyal bir derdi olduğu için "Ev" de bunu başarmışlardı. Ancak iş korkuya gelince 'özgünlük özgürlüğü' de kısıtlanıyor. Yine de "Görünmeyenler"i kendileri çekseydi nasıl olurdu sorusu kafaları kurcalıyor.

Salonun duvarlarındaki her şeyin yere indiği sahne çok iyi çekilmiş.

Paranormal olmayan korku filmleri bekliyoruz.

YÖNETMEN Melikşah Altuntaş
OYUNCULAR Deniz Özmen,
Nihan Okutucu, Duru Ok, Enes Atış
YAPIM 2012 Türkiye
SÜRE 83 dk.
DAĞITIM Pinema (AC Film)

"Paranormal Activity" serisinin izinden giden ve dolayısıyla gerçekmiş hissiyatı veren bir buluntu film örneği. El kamerasıyla çekim fazlasıyla zorlama.

EVRENİN ASKERLERİ: İNTİKAM GÜNÜ

DERİN DEVLET GÜÇLERİ, VIETNAM SAVAŞI SONRASI, CEPHEDE HAYATLARINI yitirmiş genç ve güçlü vücutları, ileri teknolojilerle birer savaş makinesine dönüştürdü. En zor görevlerde devreye sokulan bir tür 'cyborg'lardan olan Luc, hafızasındaki anıların canlanmasıyla birlikte egemen güçlere başkaldırdı. Onun öfke patlamalarıyla birlikte de insan tarafı baskın çıkmaya başladı...

Yirmi yıl önce, Roland Emmerich yönetiminde çekilmiş "Evrenin Askerleri" (Universal Soldier), işte bu basit öyküyle, içerikleri ürkünç soruları aklımıza getirse de, esasen, bilimkurgu kılıfının içinde iki oyuncunun (Van Damme & Lundgren) fizyolojik üstünlüklerinden yararlanan nefes kesici bir aksiyondur. Yer yer bir yol hikayesi tadındaydı.

Sonra ne oldu? 1998 ve 99'da, asıl kadro olmadan, iki başarısız TV filmi ve yine 99'da Van Damme olduğu halde düş kırıklığı yaşatan bir sinema filmiyle devam edildi. On yıllık aradan sonra 2009'da yeniden doğuşu müjdeleyen (!) film "Evrenin Askerleri 3: Yeniden Doğuş" (Universal Soldier: Regeneration), John Hyams yönetiminde Van Damme & Lundgren ikilisini bir araya getirdi...

Ve nihayet eski sert adamların aynı projelerde buluştukları bir dönemde, "Cehennem Melekleri 2"nin (The Expendables 2) üç oyuncusu, yine Hyams'la altıncı filmi çekmiş bulunuyorlar (iki TV filmi sayılmazsa dördüncü). Tabii bu kez 55 yaşındaki İsveçli Dolph Lundgren ile 52'lik Belçikalı Jean-Claude Van Damme filmi sırtlayıp götürmeyeceklerinden yeni aksiyon yıldızı öykünün ve dövüşlerin merkezine yerleştirilmiş: Dövüş sanatları performanslarıyla tanınan İngiliz Scott Adkins (36). Yanı sıra 'unisol' denilen özel askerlerde, dövüş müsabakalarını yakından takip edenlerin tanıyabilecekleri isimler rol almış. Mesela, iki kez Dünya Sambo şampiyonu olmuş, Belaruslu, 'The Pit Bull' lakaplı Andrei Arlovski.

Öykü, Andrew'in (Lundgren) yardım ettiği Luc'un, devlete açtığı savaşı ilerleterek, bellekleri programlanmış askerleri 'kurtarmakla' kalmayıp, bu müthiş dövüşçüleri sistemin içine yerleştirmek için kullanması ve bu sızmayı engellemek isteyen

karşı tarafın müthiş hamlesi üzerinden geliyor. Öykü, adım adım, sürprizlerle açıldığından, sadece bu hamlenin adını yazmak yeterli: Scott Adkins ya da filmdeki adıyla John!

Belgesel ve kısa filmler de çeken John Hyams, ünlü görüntü yönetmeni / yönetmen Peter Hyams'ın oğlu (babası, serinin önceki filminde görüntü yönetmenliğini üstlenmişti). Kabul etmek gerekir ki, beylik deyişle bir yönetmenlik kumaşı var. Artık bilimkurgunun uzak geleceğinde bile sayılmayan insan kopyalamak gibi, belleğe anıların yerleştirmesi gibi bilimsel gelişmeleri hikaye içinde kullanırken abartmamış. Dolayısıyla, günümüz aksiyon sinemasının ulaştığı gerçeklik düzeyini yaratması da, bu 'fazlaca uçmayan' öykü sayesinde olabilmış.

Bu filmi seyretmeye karar verenler, oyunun kurallarını bilerek gitmeliler: Şiddetin en aykırı sınırlarında kana boğulacağınız bir aksiyon bu. Sadece fiziksel değil, örneğin seyredeni ciddi şekilde geren prologda, üç kişilik bir ailenin evine giren katillerin cinayetlerinden önce uyguladıkları psikolojik şiddet de kolay hazmedilir değil... Hyams, dövüşçülerin yetenek, sertlik ve fiziksel performanslarını sonuna dek sömürerek, aksiyon severleri tatmin ediyor.

Benim için ise, bu yönetmenlikte altı çizilmesi gerekli olan, Baton Rogue, Louisiana'da çekilen filmin mekan seçim ve kullanımlarında yaratılan atmosfer etkisi: Huzursuz edici ve tuhaf biçimde 'ölü' (hastane, striptiz kulübü, evin içi, boş yollar vs). John'un Luc'un karargahına gittiği nehir ise, Vietnam Savaşı sendromu yaratmak için kullanılmış adeta.

Son olarak şunu itiraf etmek gerekiyor ki, biz eleştirmenlerin bazı filmlerde gereksiz bulunduğu 3D teknolojisi "Evrenin Askerleri: İntikam Gücü"nde hedefi on ikiden vurmuş: Şiddetin en yakın tanığıdır!

Örnek baba-oğul: Van Damme'in 25'indeki oğlu Kristopher Van Varenberg, seride üçüncü, babasıyla dokuzuncu kez oynuyor!

Van Damme, keşke son sahnede, "Kıyamet"teki (Apocalypse Now) Marlon Brando havasına sokulmasaydı!

ORİJİNAL ADI Universal Soldier:

Day Of Reckoning

YÖNETMEN John Hyams

OYUNCULAR Jean-Claude Van Damme,

Scott Adkins, Dolph Lundgren,

Andrei 'The Pit Bull' Arlovski,

Kristopher Van Varenberg,

Mariah Bonner

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 114 dk.

DAĞITIM Pinema (Mars Entertainment)

55'indeki Lundgren ile 52'lik Van Damme filmi sırtlayamayacağından, yeni aksiyon yıldızı Scott Adkins öykünün ve dövüşlerin merkezine yerleştirilmiş.

VAN GÖLÜ CANAVARI

YÖNETMEN Mehmet Bükülmez
OLUNCULAR Selahattin Taşdoğan,
 Ceylan Yılmaz, Naci Taşdoğan,
 Nazif Çetin, Murat Ergün
YAPIM 2012 Türkiye
SÜRE 94 dk.
DAĞITIM Özen Film (Adar Medya)

Hikayesi, oyunculukları,
 karakterleri ve
 esprileriyle epey acemice
 bir müsamere örneği
 gibi duruyor.

GEÇEN YILIN 23 EKİM'İNDE VAN'DA YAŞANAN DEPREM, HÂLÂ sarılamayan yaralarıyla, göz önünde olmayan pek çok şeyi hatırlattı. Zaten önlemi alınmayan, denetimi yapılmayan, yardımına yetişilemeyen deprem, ülkenin iyice unutulmuş bir köşesinde olunca, icraat değil ama bolca politik şov izlemek anlamına geldi. Şimdi depremin ardından gelen ilk sinema filmini izlemek de mümkün. Vanlı bir tiyatro grubunun katkılarının yanında, Selahattin ve Naci Taşdoğan gibi oyuncular da ekipte. Önce açılışında seyirciyi deprem üstüne düşünmeye çağırırken sarsıyor. Arkasından düşük seviyeli komedisiyle... O komik öykü de, bir trajedi üzerine inşa ediliyor. Depremden sonra şehirde kalmanın yollarını arayan üç arkadaş, Van Gölü'nde canavar olduğu yalanını ortaya atıp, göl kenarına açtıkları çay ocağına müşteri toplamaya başlıyorlar. Bu fikirleri sayesinde basın da Van'la ilgilenmeye başlıyor, kafadarlar şehirdeki başka karakterlerle de iş gücü sahibi insanlar olarak ilişki kurmaya başlıyorlar,

itibar sahibi oluyorlar. Yalan bir yere kadar saklanabiliyor tabii, işin içine kadınlar girdiği için daha duygusal unsurların da katkısıyla... Vurgu, asıl canavarın deprem olduğuna dair.

Basının ve hükümetin Van'a ilgisizliğine dikkat çekmek için, karşısına Van Gölü'nde canavar olduğu sansasyonunu koymak fikrinin anlamlı olduğu kesin. İyi bir film potansiyeli taşıdığı düşünülse de, "Van Gölü Canavarı" epey acemi bir müsamere örneği gibi durmaktan öteye gidebiliyor, ne hikayesi, ne oyunculukları, ne esprileri, ne karakterleriyle. Basitlik, depremi bir canavar olarak tanımlamak kısmıyla da ilişkilendirilebilir, yıkımın büyüklüğünün asıl sorumlusunun doğa olayı mı yoksa insan ilgisizliği, kâr hırsı mı olduğu tartışmasına, medyayı eleştiriyorken bile, yaklaşmadığı için.

Depreme dikkat çekmesi, filmin kendisini dikkat çekici hale getiren yan.

Vanlıların kurnazlık ve dolandırıcılıkları üstüne pek özgün olmayan esprilerle destek amacına ne kadar ulaşabilir, kim bilir.

EVRENİN ASKERLERİ: İNTİKAM GÜNÜ

HAVANA'DA 7 GÜN

OPERASYON: ARGO

ŞİMURG

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
EVRENİN ASKERLERİ: İNTİKAM GÜNÜ		★★				
GÖRÜNMEYENLER				★★	★	
HAVANA'DA 7 GÜN					★★	
OPERASYON: ARGO	★★★★			★★★★	★★★★	★★★★
ŞİMURG		★★★★			★★★★	
VAN GÖLÜ CANAVARI						
ALACAKARANLIK EFSANESİ: ŞAFAK VAKTİ BÖLÜM 2				★★		
BABAMIN SESİ	★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★	★★★★
DAĞ			★★	★	★	
EVİM SENSİN		★★		★	★	★★
FRANKENWEENIE	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★
GÖZETLEME KULESİ	★★★★	★★	★★★★	★★	★★★★	
KATİL JOE		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
MARLEY	★★★★					
THE MASTER				★★★★	★★★★	★★★★
MUTLULUK ASLA YALNIZ GELMEZ					★★	
MÜKEMMEL PLAN				★★	★★	
OTEL TRANSİLVANYA		★★★★		★★★★	★★★★	
SESSİZ TEPE: KARABASAN	★	★★★★		★★	★	
SKYFALL	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
BASKIN		★★★★	★★	★★★★	★★	★★
PARIS-MANHATTAN	★★★★	★★★★		★★	★★★★	★★
PUS		★★		★★	★★	★★
RIZA	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
SAÇ		★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★

"ÇOĞUNLUK" TAN "DAĞ" A AİLELERİN ŞEREF SINAVI!

"Dağ", hedeflediği seyirci kitlesiyle arasında ciddi sorunlar bulunan, zaman zaman 'halkı askerlikten soğutacak' denli moral bozucu ve 'ölüm korkusu' dolu bir film. Neyse ki sinema tarihinde 'Rambo' diye bir kahraman mevcut...

TÜRK ORTA-ÜST SINIFININ KÜRT SORUNU ÇERÇEVESİNDE, OĞULLARININ GÜNEYDOĞU'DA ASKERLİK YAPMALARINA İLİŞKİN tutumu, sinemamızdan bazı örneklerde yansıtıldığı üzere, hem kendi içinde bu denli 'net' hem de birbiriyle bu kadar çelişik mi gerçekten?

İki yıl öncenin bol ödüllü filmi "Çoğunluk"un, kozasından çıkamamış, genç yaşta bıkkınlığa kapılmış ve baba otoritesi altında kişiliğini bulamamış karakteri Mertkan'ı anımsayalım. Açık Öğretim'de okuyan delikanlı, milliyetçi-muhafazakar yapıdaki müteahhit babasının "Evden üniversite mi okunmuş, git bir an evvel aslanlar gibi askerliğini yap, vatan borcunu öde, gerekirse dağda çarpiş, adam ol..." telkinlerinden epeyce nasiplenmişti. Aile dostu halı tüccarı da Mertkan'ın bir an önce askere gidip vatan haini bölücülerle savaşması, ailesine şeref vermesi konusunda öğütler vermekteydi. Babası, oğlunun 'rahat' bir askerlik yapmasını sağlayabilecek, en azından bu yönde bir torpil için çaba harcayabilecek olanak ve ilişkilere sahip bir adam olarak çiziliyordu ama o oğlunun zorlu bir süreçten geçmesini istiyordu.

Kafede çalışan üniversite öğrencisi Kürt kızla ilişki yaşayan, Kürtlere de savaşa da askerliğe de vatana da dair pek bir fikri olmayan Mertkan'ı sonuçta askerlik yaparken görmedik ama Seren Yüce'nin yönettiği film, Türk halkının 'çoğunluğunun' bu şekilde yaşayıp bu şekilde düşündüğü, Kürt sorununa bu algıyla yaklaştığı iddiasındaydı.

Mertkan'la aynı yaşlardaki ve aynı sosyal konumdaki Oğuz'un öyküsünü anlatan Alper Çağlar filmi "Dağ" ise bambaşka şeyler söylüyor. Üniversite mezunu olan genç adam annesi, ağabeyi ve sevgilisinin "Kafayı mı yedin... Bedelli askerlik yapma hakkın ve paran da varken gel inat etme, vazgeç bu sevdadan..." demelerine aldırmadan, hatta üçüne de ağızlarının payını vererek, kısa dönem de olsa savaşın tam ortasında yer

almaya can atıyor, bir dağ karakolundaki görevine de koşu koşu gidiyor. Bedelli askerlik uygulamasının aleyhinde epeyce ağır sözler sarf eden "Dağ", aile üyeleri ve sevgililerin 'çoğunluğuna' karşın, geceleri rahat uyumak için Oğuz gibi 'idealist' gençlere güvenebileceğimiz iddiasında...

İlginç olan konunun bu kısmına dair çok keskin ama tamamen farklı ve zıt şeyler söyleyen senaryolara dayanmalarına rağmen "Çoğunluk"un da "Dağ"ın da askere gidecek oğullara ilişkin 'aile tutumu'nu abartıyla vermeleri. "Nefes: Vatan Sağolsun" da yalnızca telefonun öbür ucundaki konuşmalarından tanıyabildiğimiz, "Sen dönene kadar elim köfte yapmaya gitmiyor oğlum, çok severdin köfteyi" diyen anneler aracılığıyla endişelerine biraz olsun tanıklık edebildiğimiz asker aileleri, "Çoğunluk"ta olduğu gibi gösterimdeki ilk haftasının gişe sonuçlarına bakılırsa beklenen ilgiyi görmediği söylenebilecek "Dağ" da da normalin dışında bir bakış açısıyla ele alınıyorlar. Kaldı ki eğer 'profesyonel askerlik'e ilişkin açık bir propaganda filmi yapmak amacıyla çekilmediyse, "Dağ"ın hedeflediği seyirci kitlesiyle arasında çok ciddi başka sorunlar da mevcut.

Örneğin filmde egemen olan, "Bir ölü bin doğarız!" gibi havada kalan sakil sloganlara rağmen seyirciyi etkileyen temel duygu, 'korku'dan başkası değil. Doğru dürüst silah kullanmayı bilmeyen kısa dönem Oğuz ile firar etmesi nedeniyle askerliğini iki yıldır bitirememiş, 'arızaya bağlamış piskopat er' Keçiörenli Bekir'in 'peşlerindeki düşman'dan kaçış serüvenleri, karla kaplı dağ başlarında bir kayanın ardına sinerek keskin nişancıdan kurtulmaya çabalamaları şeklinde sürüyor. Bu da neresinden bakılsa 'askerin moralini

bozucu' ve adeta 'askerlikten soğutucu' bir hal almış durumda. Komutanları olan yüzbaşı ve bir astsubayla birlikte zirve noktadaki telsiz istasyonuna doğru yola çıkan küçük birlik saldırıya uğruyor, verilen iki şehitin ardından Oğuz ve Bekir baş başa kalıp canlarını kurtarmaya çalışıyorlar. Dağlar, onların meskeni değil... Arada bir çatışmaya girip bir iki düşman öldürmelerine rağmen yardım almadan kurtulmaları imkansız. Yardım gelemiyor

çünkü karakol da saldırı altında... Ama neyse ki sinema tarihinde 'Rambo' diye bir kahraman mevcut ve her ülkede benzerleri söz konusu. Beyaz kamufraj giysileri içindeki fişek gibi bir özel kuvvetler komandosu, her şeyin bittiği an çıkıp geliyor da kısa dönem ile psikopatın canları kurtuluyor.

Naghi Nemati'nin yönettiği 2007 yapımı İran filmi "Üç Asker" (An Seh), acemilik eğitimlerini tamamladıktan sonra dondurucu bir kış günü birliklerinden firar eden iki askerin yaşadıklarını ve sert doğa koşullarında canlarını kurtarmak için neler yaptıklarını öykülüyordu. Filmdeki iki asker, bir süre sonra 'üç asker'e dönüşmekteydi. "Dağ" da da sonuçta üç asker var karşımızda. Profesyonel olan, fiziki ve ruhsal yaraları had safhaya çıkmış iki amatörün canını kurtarıyor...

"Dağ"ı 20 Kasım'da Galatasaray-Manchester United maçının oynandığı akşam seyrettim. Sanırım maçın da etkisiyle Fitaş-1 salonunda toplam dört seyirci vardı. Film bittikten sonra ise Tarlabası Caddesi'nde korna çalarak geçen içinde gene dört kişinin bulunduğu bir otomobil gördüm. "En büyük asker bizim asker!" diye bağıryorlardı. Bir celp dönemi daha gelmiş diye düşündüm...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

FARGO

Ethan ve Joel Coen'in gerçek bir hikayeden yola çıkarak projelendirdikleri " Fargo ", kara mizahın kendini yoğun biçimde hissettirdiği bir insanlık trajedisi üzerinde yükselirken, günahların üstünü örten sonsuz kar beyazıyla da 'temizlenme'yi işaret ediyor.

E THAN VE JOEL COEN BİRADERLERİN SİNEMASINDA BASKIN UNSUR OLARAK KENDİNİ GÖSTEREN 'VAROLUŞ'

meselesinin reel bir hikayeyle bütünleşerek benzersiz bir sonuca ulaştığı " Fargo " (1996), gerçeğin sinemayla buluştuğu anların en 'olmuş' hallerinden biridir. Sıradanlığın içinde yeşeren şiddetin şiirsel izdüşümünü kusursuzca beyazperdeye taşıyan bu müthiş sinemasal gösteri, insanoğlunun bünyesinde barındırdığı şiddet olgusunu da en sade biçimiyle yansıtır. Öte yandan bu olgunun antitezini de filmin nüvesinde bulmak mümkündür; 'güzel bir gün'ün değerini bilemeyen insan denen yaratığın 'vahşi' yüzünü bir türlü çözemeyen kadın polis Marge Gunderson karakteri, tek başına bu antitezi sahiplenir, olgunlaştırır, tüm saflığıyla hayatı yüceltir, anlayamadığı 'sıradan şiddet'i yargılar adeta.

İsimlerin değiştirildiğini ama gerçekte 1987'de yaşanan olayların deforme edilmeden yansıtıldığını işaret eden bir uyarı yazısıyla açılan " Fargo ", bütün çirkinliklerin üzerini bir battaniye gibi kapatacakmış hissi veren bembeyaz kar görüntülerinin hakimiyetinde süregiden bir film. Zengin kayınpederinden para koparıp finansal sorunlarını çözmek amacıyla iki suçluya karısını kaçırtıp fidye alma planı yapan sıradan Amerikalı Jerry Lundegaard'ın, bu 'basit plan'ı nasıl yüzüne gözüne bulaştırdığını ve ortalığın kan gölüne dönmesine engel olamadığını anlatıyor öykü özetle. Ancak bu kısa özetle görünmeyen ve filmin asıl meselesi olan insanlığın çürüten yüzünü gösterme işlevini ise, son derece basit ve içi dışı bir görünen kadın polis

Marge üstleniyor. Onun hamile olmasıyla da tetiklenen iyimser tavrı, öyküyü sırtlayıp götüren en önemli unsur gibi duruyor.

Amerikan taşrasının sessiz ve sakin dünyasındaki fırtınaları resmeden David Lynch sinemasıyla belli noktalarda buluşan, ama anlatım olarak bambaşka bir yönde seyreden Coenler'in filmi, kara mizahın yoğun hissedildiği bir insanlık trajedisinin üzerinde yükseliyor. Sıradan insanların sıradan hayatları, sıradan sorunları, sıradan konuşmaları, sıradan duygularına vurgu yapan, bunu kirlenmemişlikle örtüştürüp bir 'erdem' olarak sunan yapım, bu şekilde çürümenin önüne geçilebileceğini imliyor. Hayatın karmaşılaşması ya da bilginin artması, giderek yozlaşmanın ve 'kötülük'ün kendini göstermesine neden oluyor demeye getiriyor... İyilik, iyimserlik, hoşgörü, yetinme gibi kavramların karşısına koyduğu kötülük, kötümserlik, hoşgörüsüzlük, açgözlülük kavramlarının insan için nasıl bir 'çekim merkezi' olduğunu belgeliyor adeta.

Varoluşa ait meselelerini filme yedirme konusunda da yetkin bir görünüm sunuyor Coen'ler. Her bir karakterin varoluşlarını sorgulayan tavırları, özellikle kadın polisin ruh hali, insanın hayatla olan bağıını ortaya koyuyor, cevapsız kalan sorular silsilesine dönüştürüyor arayışları. Neden-sonuç ilişkisini açmaya çalışan bu sorular, temelde öykü içinde herhangi bir sonuca ulaşmış gibi görünmese de izleyici üzerindeki etkisiyle sağlam bir 'açıklama' getiriyor. Herhangi bir 'güdü'yle hareket etmek, kimi zaman insanı doğru sonuçlara ulaştırırsa da, bazen de geri dönüşü olmayan noktalara doğru itebilir demeye geliyor belki de bu görünüm.

Baştan sona temizliğin, temizlenmenin metaforu olan kar görüntüleriyle bezeli " Fargo ", bu 'temizleme' eyleminden nasibini alan karakterlerinin tepkisizliğiyle de destekliyor bu 'durgun beyazlık'ı. Günahların üzerini örtmeye de yarayan kar beyazı, yaşanan onca vahşetin bir çırpıda unutulup silinmesini de sağlıyor. Yeni ve 'temiz' bir güne iyimserlikle bakabilmenin yolunu açıyor, bir yandan da insanlığa karşı 'umut' beslemenin hiçbir zaman yok olmayacak bir duygu olduğunu işaret ediyor.

Frances McDormand'ın Oscar'lı performansını öykünün ilk yarım saatinden sonra görmeye başladığımız " Fargo "ya yazdıkları senaryoyla aynı ödülü kucaklayan Coen'ler, bir buçuk saat boyunca teklemeyi bir an bile düşünmeyen senaryo becerisiyle de dikkat çekiyorlar. Milimetrik hesapların öne çıktığı senaryo, öykünün ruhunu şandıran unsurların başında geliyor. Özellikle diyaloglardaki 'yavanlık'ın filme kattıklarını kelimelerle ifade etmemiz zor.

İki katili canlandıran Steve Buscemi ve Peter Stormare'in kompozisyonlarına tutunma katsayıları da fazlasıyla etkin filmde. Buradaki oyunuyla Oscar'a aday gösterilen William H. Macy'yi ya da cimri kayınpederi canlandıran Harve Presnell'i de bu başarıya ortak kılmak kaçınılmaz. En iyi film, yönetmen, görüntü ve kurgu dallarında da Oscar'a aday gösterilen " Fargo ", Coen biraderlerin anlatımlarına eşdeğer bir beceriyi yansıtan oyuncularına da çok şey borçlu kısacası. Carter Burwell'in 'hüzünbaz' müzik çalışmasıyla Roger Deakins'in beyaza yeni anlamlar yükleyen görüntülerini de bu 'etki'nin önemli elemanları arasına koymak gerek... ■

ŞAFAK BEKÇİLERİ

Filmdeki "Yakıt ikmaline geçit vermiyor" veya "Jet penetrasyonu için talep ver" gibi repliklerin şöhreti, sinemaskop görüntüleri bile gölgede bırakmış nitelikte. Ancak işin ilginç, hikâyedeki cinsel enerji kapasitesinin farkına varmak için yıllar boyu beklemenin gerekmemesi...

TOP GUN", SADECE F-16'LARLA ALAKALI DEĞİLDİ KUŞKUSUZ. TEKNİK ÇITAYI EPEY YÜKSELTEN (HATTA HÂLÂ KOLAY KOLAY aşılamayan) uçak takip sahnelerinin, güçlü bir homo-erotik bomba olan o plaj voleybolu sahnesinden daha çok akıllara kazındığını iddia edebilir miyiz? Ya da zamanında "Top Gun" ı izleyen ABD'li gençlerin akın akın hava kuvvetlerine yazılmasında, filmdeki gibi F-16'lı maceralar yaşama umudunun ne kadar, Kelly McGillis bedeninde bir genç kadının hocaları olma ihtimalinin ne kadar payı vardır acaba?

Nasıl bir western veya bilimkurgu sadece ele aldığı dönemi yansıtmıyor, hiç hesapta olmayan dinamiklerin de resme katıldığı bir manzara sunuyorsa, askeri propaganda filmlerinde de izleyici hiç beklenmedik yerlere gidebilir. Hele bir de falkat göndermelere, kadın bedeni benzetmelerine vesile olacak silahlar, bir şekilde penetrasyonu hayatlarının ufkuna yerleştirmiş, sadece erkeklerden kurulu bir ortam söz konusuysa... Bu filmleri 'mümkün kılan' ordu desteğinin (ve tabii kısıtlamalarının) tüm çabalarına karşın saman altından yaramazlık yapmaya müsait yapıları, askeri filmleri ilgi çekici kılıyor. Bir de belirgin bir düşmanın olmadığı barış zamanlarında asker karakterlerin silahlarına daha da sarılmasının sonu ilginç bir yerlere varabiliyor.

Kaynaklara bakılırsa (Peter Biskind, "Seeing is Believing"), silahlar ve cinsellik arasında Stanley Kubrick'in "Garip Doktor"una (Dr. Strangelove Or How I Learned To Stop Worrying And Love The Bomb, 1964) ilham verecek kadar güçlü bir bağ söz konusu; Gordon Douglas imzalı "Şafak Bekçileri"nde (Bombers B-52, 1957). "Yakıt ikmaline geçit vermiyor" veya "Jet penetrasyonu için talep

ver" gibi repliklerinin şöhreti, zamanının en ileri sinemaskop tekniğiyle çekilmiş görüntülerini bile gölgede bırakmış nitelikte. Ancak işin ilginç, hikâyedeki cinsel enerji kapasitesinin farkına varmak için âdet olduğu üzere yıllar boyu beklemenin gerekmemesi... Hatta filmin dağıtımçıları, yapımcılarının da bu kapasitenin farkına varmaları...

Kanıtımız, Roger Frisroe'nun dikkat çektiği üzere film sırasında henüz 19 yaşında olan ve neredeyse mazbut bir karakteri canlandıran Natalie Wood'un, filmin afişinde bir seks bombasına dönüştürülmüş olması... Söz konusu tanıtımdaki dil sürçmesinden, aslında Wood'un canlandırdığı Lois karakterinin cinsel hezeyanlarının filmde B-52'ler kadar önemli bir yeri olduğu da böylece anlaşılıyor. Bir de "Asi Gençlik"teki (Rebel Without A Cause, 1955) rolüyle Hollywood'da birkaç sene sonra yeni bir dönemin başlayacağını habercileri arasına girmiş Natalie Wood faktörünü hesaba katın. "Bombers B-52"nin de new wave grubu B-52's ya da ismini verdiği B-52 kokteyli kadar çarpıcı, vurucu, eğlenceli yanlarına ulaşsınız.

Açılışımız II. Dünya Savaşı galibiyetinden sonra ABD'lilerin 'dirlik içindeyiz' algısını daha da pekiştiren Kore Savaşı'ndan. Bir tarafta çavuş Chuck (Karl Malden), diğer tarafta yüzbaşı Jim (Efrem Zimbalist Jr.). Hikayenin eksenleri şimdiden belli, görev adamı teknisyen Chuck'la, sırf Tokyo'ya gidebilmek için üssü tehlikeye atabilecek kıvamda bir üst düzey askeri yetkili Jim. Altı yıl sonra barış zamanında Kaliforniya'da devam eden hikayenin de kutuplarını bu ikisi belirliyor. Kızı Lois'in iş değiştirmesi, sivil hayata adım atması için ısrar edip durduğu teknisyen Chuck, eski üstü Jim üsse gelip bir de Lois'le yakınlaşınca açmaza giriyor.

Film boyunca Chuck'ın uçak motorlarına nasıl bir 'aşkla' bağlı olduğunu izliyoruz. Ailesiyle sorunu olduğunda, nefret ettiği bir komutan 'dünyanın tüm üsleri arasında kendi üssüne' tayin edildiğinde Chuck, uçak motorlarının bilinmezlerine atıyor kendini. Neredeyse insan boyutlarındaki uçak tekerlekleri, devasa güverteler, yanlarında ufacık kalmış askerlerin etrafında koşuşturduğu uçaklar... Tüm bu mekanik heyula içinde insanın aklına "Yaratık"ta (Alien, 1979) bilinçlice cinsel göndermelerin beşiği yapılmış 'ana gemi' geliyor. Ancak burada amaç tabii ki cinsel gönderme değil. ABD ordusunun desteğinde ABD halkına Soğuk Savaş'ın aslında güçlü taraf olduklarını 'gösterecek' bir hikaye anlatmak. İşin içine cinselliğin sınırları içinde tutulmaya çalışılan genç bir kadın hikayesi girip, teknolojiyi alt ederek daha ilerisine götürme mücadelesiyle seksüel hezeyanlar yan yana gelince dönemin ABD'sine dair ilginç bir resim çıkıyor ortaya.

Yine Biskind'e başvuralım. "Şafak Bekçileri" dönemin çoğu ana akım filmleri gibi bir uzlaşma arayışının ifadesi... Sınıf çatışmalarının değil de teknolojik uzmanlığın şemsiyesi altında uzlaşılacak bir toplum tahayyülü var kağıt üstünde. Ancak Natalie Wood'un bu amaçla küstahlığı makul düzeye çekilmiş gençlik öfkesi, dönemin ana akım Hollywood'unda âdet olduğu üzere karakterler arasındaki atışmalarla ilerleyen senaryo ve bilinçli ya da bilinçsiz cinsel göndermeler de bu resmin çatlak noktaları... Belki Natalie Wood'un değil ama onun haleflerinin, yani bu gençlik öfkesini bir karşı-kültür yaratmaya kadar götürecek sonraki nesillerin bu çatlakları ileride daha da derinleştireceğini bilmek ise işin bir diğer keyifli yanı. **21**

TAYFUN PİRSELİMOĞLU DVD BOX SET

TAYFUN PİRSELİMOĞLU, "RIZA", "PUS" VE "SAÇ" TAN OLUŞAN ÜÇLEMESİNDE DİBE vurmanın değil, çürümüşlüğü sinemasını yapıyor. Çünkü dibe vurma hali bile bir kurtuluş umudu barındırır içinde. Oysa bu üç filmde de insanın ruhen çürümüşlüğü adım adım resmi çiziliyor.

Ölümler yaşam arasında kayıtsız bir şekilde yaşam süren insanların, şehir hayatındaki 'küçük öyküleri' dir bize anlatılan. Küçük nitelendirilmesinden bir küçümseme anlamı çıkarılmasın, hani son yıllarda sinemada bize dayatılan karakterler gibi büyük hikayesi olmayan insanlar onlar. Zaten toplumun, sistemin gözden çıkardığı, yaşasa da yaşamasa da olur dediğin insanlar. Bunun için yaşamın kıyısına savrulmuş bir halleri var. Otobanda hızla akıp giden arabaları belki de bunun için izliyorlar. Çünkü o hay huyun dışındalar. Ama bir gözlemci değiller. Terk edilmiş, kendi küçük dünyalarına hapsedilmiş insanlar, onlar. Mesela "Rıza" da hapsedilmişlik duygusundan çıkmak için iş cinayet işlemeye kadar gider ama üçlemenin diğer filmlerinde artık hissizleşen karakterler vardır karşımızda. Yaşamdan uzak, ölüme daha yakın bu insanların böyle olmasının sebebi ise ne ruhani ne varoluşsal problemlerdir. İşsizlik gibi bildiğimiz dünyevi sorunlardır. Ama Pirselimoglu sosyolojik çıkarımların peşine düşerek, sosyal gerçekçi filmler yapmanın peşinde değil. Koca bir metropolün kah ortasında, kah kıyısında yaşayan ama ötekileştirilmenin ötesinde yok sayılan insanların içinde bulunduğu ruh hallerinden, insanlığın gidişatına yönelik bir perspektif sunar bize. (Bu perspektifin sınıfsal bir tarafı da vardır. Çünkü alt sınıftan insanların hayatıdır resmedilen.) İşte çürümeyi burada duyumsatır izleyiciye. Duyumsatır diyoruz, çünkü klasik bir öykü anlatımı yerine görsel bir atmosfer yaratarak yapar bunu.

Bir büyük romanın üç bölümü gibi de düşünülebilir bu üçleme. Tarihinden, kadim kültüründen soyutlanmış adeta İstanbul'un yeraltında yaşayan insanların puslu İstanbul'unun romanıdır bu. Ezber bozan, can sıkı, giderek canı

yanan (hissettirmez bunu) ama nihayetinde çürüyen ve bunu da kanıksayan insanların İstanbul'unun romanıdır bu üçleme.

Tabii bu kadar 'karamsar' filmlerin seyirci nezdinde hazmedilmesi kolay değil. Üç film de pür dikkat isteyen yapımlar. Hazmı zor. Durum tespitten çok bir yüzleşme beklentisi var filmlerde. Kolay mı bu yüzleşme dersiniz, hiç de kolay değil. İş dönüp dolaşıp vicdani bir sorgulamaya dayanır. Hani sokakta mendil satan çocukları yardım etmek ister ama anlık bir kararla bencilliğimize yenik düşüp görmezden geliriz ya. İşte o bir anlık kararın filmleridir de diyebiliriz bu üç yapıma da. Akıl ile vicdan arasındaki sınırdaki insani olandan yana tavır koymamız için bir yüzleşme süreci koyar ortaya filmler. Bunun için sabır ama en çok da cesaret isteyen filmlerdir "Rıza", "Pus" ve "Saç"

"Hiçbiryerde" filminde daha klasik bir sinema ile karşımıza çıkan Pirselimoglu, bu üç filmde de estetik olarak taşra dünyasının sinemamıza yansımada gördüğümüz minimal yaklaşımı şehre taşıyarak farklı bir damarın açılmasını sağlar Türkiye sinemasında. İstanbul gibi koca metropolde suskun ya da konuşsa bile birbirini duyamayan karakterler önümüze koymasının belki de bir sebebi gereksiz konuşmaların ne kadar yüzeysel kaldığını anlamamız içindir.

"Rıza" da Rıza Akın, "Pus" ta Mehmet Acı, "Saç" ta Ayberk Pekcan gibi bize pek de bilinmeyen oyuncuların varlığından haberdar etmesi de Pirselimoglu'nun diğer bir başarısı. Ama özellikle 2000'li yıllardaki en gerçekçi kadın karakterlerden birine can veren "Rıza" daki Nurcan Eren'in performansını anmadan geçmek de olmaz.

Son tahlilde Pirselimoglu'nun estetik doygunluğa ulaşmış, karamsar olsa da gerçekle ilişkisi çok sağlam olan, alt sınıftan insanların ruh hallerinden beslenerek, bize sunulan ışıltısı bol bir dünyayı ters düz ediyor bu üç filmle.

Sinemamızdaki farklı bir damarın üç filmlik toplamı...

Keşke bu filmlerin DVD'leri ayrı ayrı da satışa çıkarılsaymış...

FİLMLER Rıza, Pus, Saç
YÖNETMEN Tufan Pirselimoglu
OYUNCULAR Rıza Akın, Nurcan Eren, Ruhi Sarı, Mehmet Avcı, Nazan Kesal, Ayberk Pekcan
YAPIM/SÜRE 2007 – 2010 Türkiye, 108 – 108 ve 131 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Tiglon (Zuzi film)

Ezber bozan, can sıkı, giderek canı yanan ama bunu kanıksayan insanların İstanbul'unun romanı bu üçleme...

YASAK AŞK

ORJİNAL ADI En Kongelig Affære

YÖNETMEN Nikolaj Arcel

OYUNCULAR Mads Mikkelsen, Alicia Vikander,

Mikkel Boe Følsgaard, David Dencik,

Trine Dyrholm, William Jøhnk Nielsen

YAPIM/SÜRE 2012 Danimarka, 137 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Danca ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Calinos)

Ucuz romantizme
prim vermeyen
film 'sahicilik' ve
'tarihsellik' duygusunu
es geçmiyor...

BU YILIN BERLİN FİLM FESTİVALİ'NİN DİKKAT ÇEKEN YAPIMLARINDAN BİRİSİ olan "Yasak Aşk", temmuz ayında sessiz sedasız vizyona girmiş ve bütün benzerleri gibi fazla ilgi görememişti (toplamda 4831 seyirci).

"Ejderha Dövmeli Kız" filminin senaryosuna da imza atan Nikolaj Arcel - Rasmus Heisterberg ikilisinin senaryosunun Berlin'den zafarla ayrıldığını belirterek başlayalım. Nikolaj Arcel'in bu kez yönetmen koltuğunda da yer aldığı film, Danimarka tarihinin en büyük politik skandallarından birisinin 'tarihsel arkaplanı'nı anlatıyor. Bodil Steensen-Leth'in romanından uyarlanan ve 18. Yüzyılın ikinci yarısında geçen filmin kahramanı Caroline, henüz ergenlikten çıkamamış Danimarka Kralı VII. Christian ile evlendirilir. Gittiği bu yeni ülkede zorlu günler geçiren Caroline'in hayatı kralın özel doktoru olarak saraya giren Friedrich Struensee'nin gelişile tamamen değişir.

"Yasak Aşk" merkezine bu üçlünün ilişkisini

koyarmış gibi yapsa da asıl olarak aydınlanma hareketinin Danimarka'daki gelişimini anlatıyor. Struensee ve Christian'ın eski siyasetçileri saraydan uzaklaştırıp yepyeni reformlara imza atmaları, karşı tarafın yeniden toparlanarak ülkeyi ele geçirme planları doğru bir tarihsel yorumla sunuluyor seyirciye. Bir yanda ömrünü tamamlamış bir sınıf, öte yanda yükselen burjuvazinin parlak bir temsilcisi olan Struensee ve iktidarın yıpratıcı etkisi...

"Yasak Aşk"ı benzer tarihsel fonlu aşk hikayelerinden ayıran şey, karakterlerini kendinden menkul 'insanlar' olarak ele almaktan ziyade, onları içinde bulundukları toplumsal/tarihsel koşulların bir ürünü olarak tarif etmedeki başarısı, yani 'politik karakterler' olarak tasarlaması. Bu durum ucuz romantizme prim vermediği gibi filmin 'sahicilik' ve 'tarihsellik' duygusunu da güçlendiriyor. [A](#)

Mads Mikkelsen'in varlığına rağmen Berlin'de erkek oyuncu ödülünü alan Mikkel Boe Følsgaard ilk uzun metrajında ısıldıyor

Kabaca 'Kraliyet İlişkileri' diye çevirebileceğimiz filmin kapsayıcı olan gerçek adının 'Yasak Aşk' gibi daraltıcı bir biçime dönüşmesi

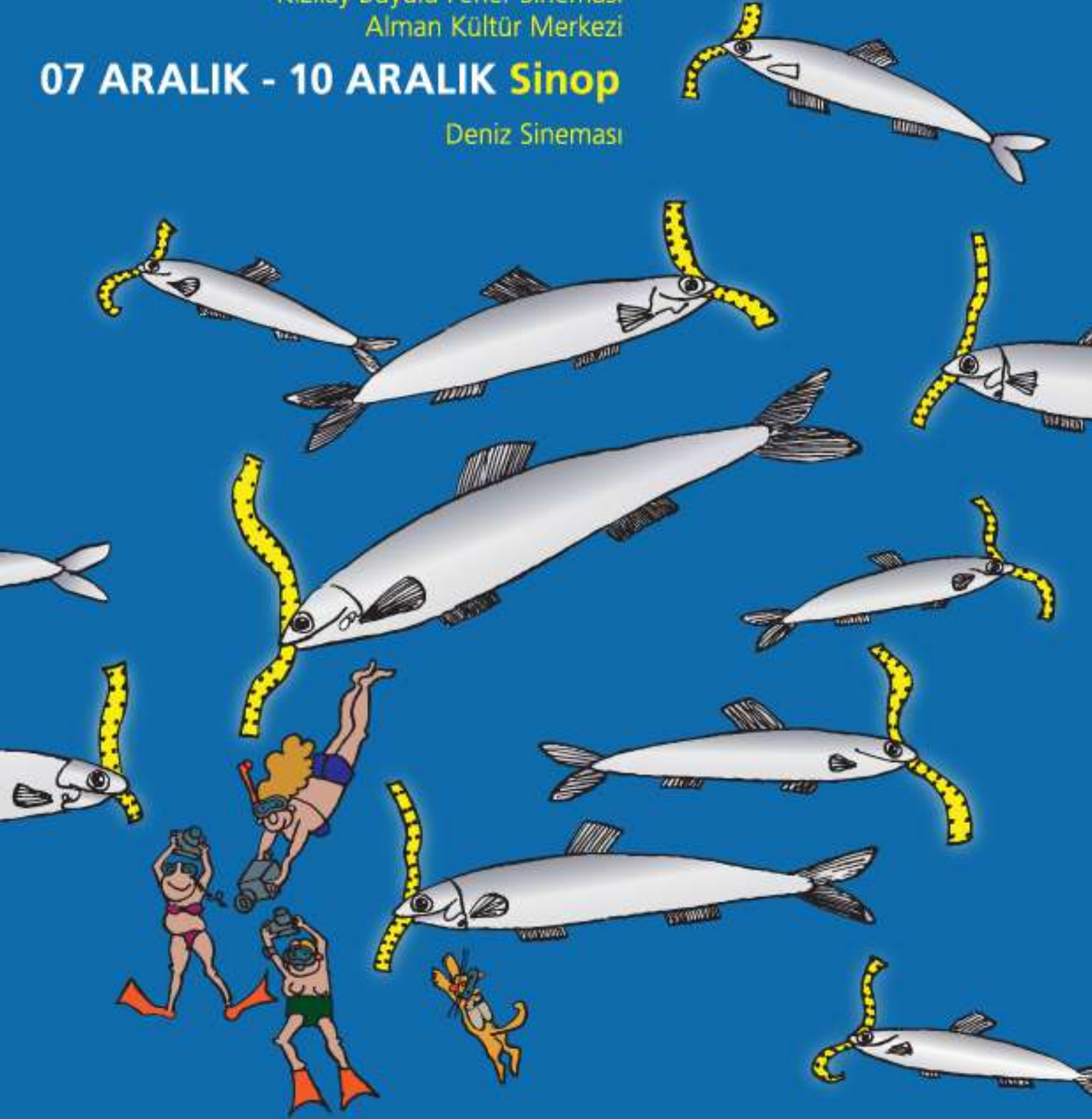
18. GEZİCİ FESTİVAL 2012

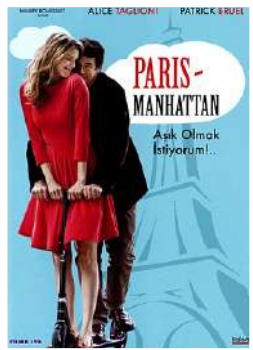
30 KASIM - 06 ARALIK **Ankara**

Kızılay Büyüğü Fener Sineması
Alman Kültür Merkezi

07 ARALIK - 10 ARALIK **Sinop**

Deniz Sineması

PARIS - MANHATTAN

YÖNETMEN Sophie Lellouche

OYUNCULAR Alice Taglioni, Patrick Bruel, Marine Delterme, Louis-Do de Lencquesaing

YAPIM/SÜRE 2012 Fransa, 74 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Fransızca (T.A.)

ŞİRKET Tiglon (Filma)

Olanca potansiyele rağmen "Paris-Manhattan" hedefi tutturabilen bir film olamamış...

BİR HİKAYE DÜŞÜNÜN; 30'LARINDAKİ GENÇ BİR KADIN WOODY ALLEN FİLM VE kitaplarında söylediklerini kendi hayatına taşımayı adeta bir takıntı haline getirmiş ve Woody Allen'ı hayali arkadaşı olarak kabul etmiş. Bu kadın tıpkı bir Allen filmi karakteri gibi duygusal dünyası biraz karışık bir kadın olsa ve biz bu kadının tıpkı Allen'ın kendi filmlerindeki flört trafiğinin içine düştüğü gibi durumların içinde izlese... Hatta giderek de Allen'ın perdedeki personası gibi bir kişiliğe dönüşse, işte tam da bu noktada bir adamla tanışsa ve buradan bir romantik komedi çıksa...

İşte ilk filminde Sophie Lellouche tam da bunu yapmak istiyor. Üstelik elinde Woody Allen'ın bizzat desteği de var... Ama yönetmen Lellouche yukarıda özetlediğimiz bu yapıyı kurmakta oldukça zorlanmış. Çünkü bir yandan da ticari olma kaygısı var... Nitekim Alice adlı kızımızın Allen karakteriyle yaşadığı yakınlığın tam bir tarifini yapamıyor film. Babasının eczanesini işletirken bazen ilaç niyetine onun filmlerini dağıtıyor mesela... Ama bu filmde

sadece hoş bir ayrıntı olmanın ötesine gidemiyor... Alice ablası Helene ile "Hannah ve Kızkardeşleri"ndeki gibi bir durum yaşıyor en başta ve filmin hep Allen filmlerine paralel gideceğini düşünsek de bir süre sonra yanılıyorz... Alice'in ablasının evliliğini araştırdığı ve bunu filmin esas adamı, yeni tanıdığı alarımci Victor'la yapması sadece hareket ve neşe getirme amaçlı bir hamle olarak kalıyor bütün içinde. Zaten film 70 dakika neredeyse!

Bir romantik komedi için bile zorlama sayılabilecek rastlantılar, bir anda ortadan kayboluveren Alice'in çıktığı genç adam (kesilen sahnelerde uçmuş herhalde bir sebeple), yine Alice'in bir türlü içine giremediğimiz esas ilişkisi ise en nihayetinde zoraki bir finalle noktalanıyor...

Eldeki bütün Woody Allen külliyatı ve Woody'nin kendisiyle çok daha iyisi yapılabildi... [2]

Alice'in Woody Allen posteriyile yaptığı dertleşme sahneleri en azından belli bir yaratıcılık içeriyor.

Patrick Bruel, Alice'in yanında biraz yaşlı duruyor. Zaten aralarında 17 yaş var ve bu fark yokmuş gibi kurgulanmış hikaye...

Başlat

Ekstralar

Sahne Seçenekleri

altyazı

filmleri Altyazı ile izleyin
sinema derginiz her ay bayilerde

BASKIN

ORİJİNAL ADI Serbuan Maut
YÖNETMEN Gareth Huw Evans
OYUNCULAR Iko Uwais, Joe Taslim,
 Doni Alamsyah, Yayan Ruhian
YAPIM/SÜRE 2011 Endonezya-ABD, 97 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD End. ve
 2.0 DD Tr.
ŞİRKET Tiglon (Calinos)

Kısa zamanda kültleşen
 bir Uzakdoğu
 aksiyonu "Baskın".
 Ama 'eğlencelik'ten
 öteye gidemiyor.

BİR SÜREDİR KENDİNİ UZAKDOĞU'YA, ÖZELLİKLE DE ENDONEZYA'YA ADAMIŞ gibi görünen Galler kökenli yönetmen Gareth Evans'ın kısa zamanda 'kült filmler' arasına katılan çalışması "Baskın", neden böylesi bir ilgiye mazhar olduğunu açık seçik gösteren bir 'dövüş sanatları' filmi. Başarılı mı derseniz, orada durmanızı tavsiye ederiz!

İstanbul Film Festivali programından vizyona sarkan filmlerden biri olan "Baskın", adından da anlayacağınız gibi, bir polis baskınına adım adım önümüze getiriyor. Polisin uzun yıllardır giremediği bir suç yuvasına (devasa bir apartman) yapılan baskın, çürümüş ilişkilerden de beslenen şebekeyi alt etmeye kendini adanmış idealist bir polisin başı çektiği bir planı devreye sokuyor. Sonrasiysa önce silahlar, ardından da yumruk ve tekmelemlerin konuştuğu bir mücadeleyi beyazperdeye taşıyor...

Bu film, John Woo'nun "Sert Polis"te (Lat Sau San Taam) hastanede gerçekleştirdiği unutulmaz çatışma sahnelerine öykünüyor, ancak hikayedeki

derin çatlaklar nedeniyle yalnızca işin 'eğlence' boyutunda kalıyor. Evet, özellikle silahların devre dışı kaldığı son bölümlerde, Uzakdoğu dövüş sanatlarının keskin koreografi zenginliğini görebiliyoruz "Baskın" da, ama genel gidişatta aynı zenginliğin yaşanmadığını belirtmek gerek.

Yönetmen Evans'ın bilinçli bir şekilde klişelere tutunmaya çalıştığı film, ilk andan finale kadar bu yapıyla yoğruluyor. Ancak bu klişelerin giderek birer 'komik unsur' gibi kullanılması (ya da bizler tarafından öyle değerlendirilmesi), Hong Kong aksiyon geleneğinden beslendiği aşık olan sinemacıyı ters köşeye yatırıyor. Kimi etkili sahnelerine karşın, filmine bir türlü 'kimlik' kazandıramıyor Evans. Finale doğru ortaya koyduğu 'sürpriz' ise, hikayeyi az da olsa toparlamasına yarıyor, bütün bir filmin 'anlamsız' kalmasının önüne geçiyor. [A]

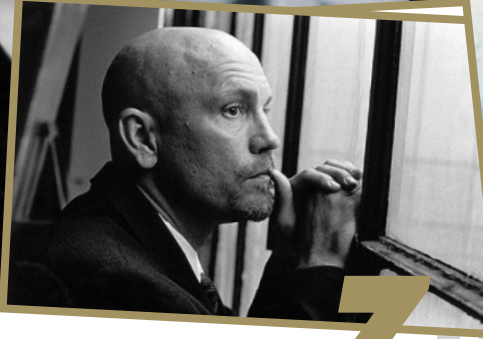
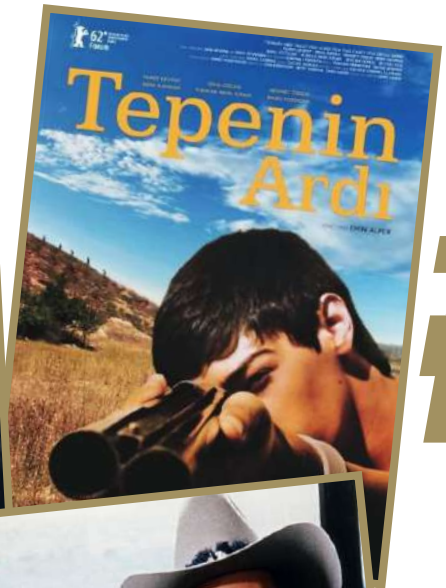
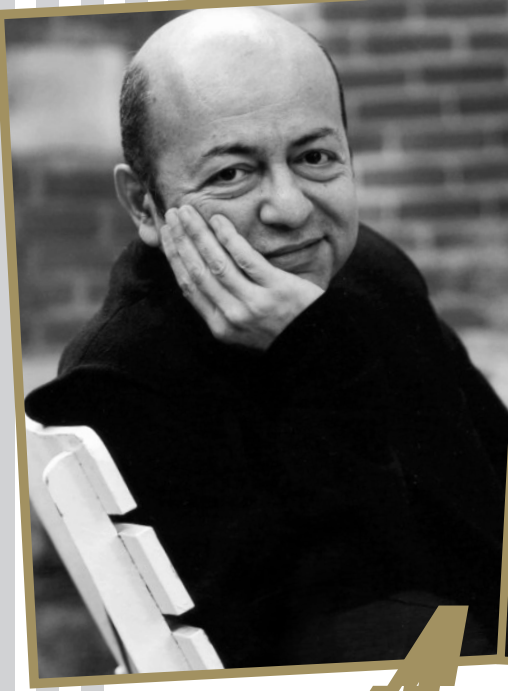
Aksiyon koreografisi, tam da böylesi bir filmde beklendiği gibi, iyi çalışılmış...

Filmin pek çalışılmamış yanıysa hikayesi.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - İyi film çekmek, geçer akçe değilmiş!

Emin Alper'in doğudan batıya pek çok festivalde ödül alan "Tepenin Ardı" filmi, bildiğiniz gibi bu yılın sinemamızdaki en iyi yapımlarından biri olarak kabul ediliyor.

Ama Türkiye'de oynayacak salon bulamıyor. Bu durum, sinema salonlarındaki tekelleşmenin bir göstergesi. Yani önümüzdeki dönem Türkiye sineması, salon tekellerinin beğenisine göre şekillenecek. İyi bir film çekmenin bir değeri olmayacak. Mücadele zamanı gelmedi mi peki?

2 - Larry Hagman (1931 - 2012)

Kötülük, entrika deyince J.R. akla gelmiyor mu bu topraklarda? 80'lerin fenomen dizisi "Dallas"ın unutulmaz karakteri o kadar içimize işlemiş ki, 'Ceyar gibi adam' nitelendirmesi bile Türkçemize yerleşti. Bizim için bu kadar unutulmaz olan J.R.'i canlandıran Larry Hagman, geçen hafta

vefat etti. Toprağı bol olsun. Karakteri kötü niyetliydi belki ama biz merhumu iyi bilirdik.

3 - John Malkovich'in ek seferi!

Robert Redford ile John Malkovich, geçen hafta ayrı ayrı Türkiye geldi. Redford, Digitürk bünyesinde açılacak olan Sundance kanalının tanıtımı için geldi de ya John Malkovich? Onun derdi, galiba et yemekmiş. İstanbul'daki bir et lokantasının namını duyan Malkovich, bu kez boğazı için İstanbul'a gelip afiyetle etleri mideye indirmiş. Malkovich'i yine bekleriz ama bu sefer bir filmde oynaması için.

4 - SİYAD, 'Köşk'e nasıl girdi?

SİYAD, Cumhurbaşkanlığı köşküne nasıl girdi dersiniz? Geçen perşembe 'Köşk'te Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Ödülleri dağıtıldı. Ödül alanlardan biri de "Kırık Bir

Aşk Hikayesi"nin senaristlerinden yazar Selim İleri'ydi. Yazarın biyografisiyle ilgili belgesel köşkte gösterilirken, kocaman SİYAD amblemi (Selim İleri, Ömer Kavur'la birlikte SİYAD'dan 'en iyi senaryo' ödülü almıştı), kimi ünlü devlet adamlarının da ağırlandığı salonda perdeye yansıdı. Böylece SİYAD da 'Köşk'e çıkmış oldu. Az şey mi?

5 - Türkan Şoray kitabının akıbeti

Sinemamızın sultanı Türkan Şoray'ın kendi yaşam öyküsünü ve sinema macerasını anlattığı "Türkan Şoray: Sinemam Ve Ben" kitabı sessiz sedasız çıktı. Ortalık yıkılır diye bekledim ama yeterli etki yapmadı. Her attığı adım haber olan Sultan'ın kitabına olan kayıtsızlık düşündürücü! Ya yayınevi gerekli duyuruyu yapamadı, ya da gerçekten özde değil sözde seviyoruz Türkan Şoray'ı.

ROCK FM 94.5

VIDEO SHOW FILM TELEVISION
DVD CINEMATIC COMMUNITY
WORK PRODUCTION THINK MOVIE DVD SCREENPLAY
TODAY NEW TELEVISION MOVIES MOVING VIDEO FILM SHOW
FILM PRODUCTION CLOSE-UP
PRODUCTION SHOW ACTOR FILM SHOWING MOTION THRILLER HORROR CLOSE-UP MONEY
ACTION MOVING TELEVISION MONEY SCREENPLAY COMMUNITY THINK BUSINESS PRO
MOVIES CINEMATIC HORROR DVD COMMUNITY SCREEN VIDEO NETWORK PRODUCTION
CLOSE-UP SHOWING PICTURE PRODUCTION CINEMATIC SCREEN SHOW
SHOW ACTOR VIDEO INDUSTRY SHOW ACTOR SHOWING SCREENPLAY TELEVISION MOVIE COMMUNITY
PRODUCTION TELEVISION PRODUCTION MOVIES PROJECT COPY CLOSE-UP THRILLER SCREENPLAY
INDUSTRY PICTURE MOVIE COMMUNITY CINEMATIC TELEVISION COPY COMMUNITY PRODUCTION FILM
HINK COMMUNITY SCREENPLAY COPY MOTION INDUSTRY SHOW ACTOR
MOVIES SCREEN THINK SHOWING 7. CADDE HORROR PICTURE SCREENPLAY BUSINESS MOVING
TELEVISION PROJECT TELEVISION COMEDY FILM NETWORK PRODUCTION MOVIES PRODUCTION
DVD PRODUCTION COMEDY SHOW ACTOR SCREENPLAY PRODUCTION SHOWING
CINEMATIC PUBLIC SHOWING PICTURE SHOW VIDEO COMMUNITY PICTURE THINK TELEVISION
ICTURE TELEVISION FILM COMMUNITY CINEMATIC SHOW ACTOR SCREENPLAY NEW PRODUCTION
TODAY BUSINESS NEW PRODUCTION COMMUNITY THINK PRODUCTION THINK MOVIE NETWORK SCREENPLAY
SHOW ACTOR MOTION SCREENPLAY DVD MOVIE THINK PRODUCTION TELEVISION NEW TODAY PUBLIC COMEDY
NETWORK SHOW FILM VIDEO MOVING CLOSE-UP MOVIES PRODUCTION FILM MOVING PRODUCTION
ACTION MONEY HORROR THRILLER MOTION SHOWING FILM PRODUCTION SHOW ACTOR THRILLER
PROJECT BUSINESS THINK COMMUNITY SCREENPLAY MONEY TELEVISION DVD MOVING PRODUCTION
PRODUCTION NETWORK VIDEO SCREEN COMMUNITY DVD HORROR CINEMATIC PRODUCTION
SCREEN CINEMATIC THINK PRODUCTION NETWORK SHOWING
SHOW SCREENPLAY SHOWING SHOW ACTOR INDUSTRY VIDEO
CLOSE-UP COPY PROJECT MOVIES PRODUCTION
THINK SCREENPLAY

**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA
KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00-00.00 ARASI **94.5 ROCK FM'DE**

“Çekimler sırasında çok ciddi olduğum halde, olan bitene daha sonra gülebilirim.”

Alfred Hitchcock